El judici d'Espanya als catalans ha començat - Marfull

Autor:
Data de publicació: 18-04-2019

Al febrer de 2019 ha començat el judici als representants de la veu catalana que va defensar, l'1 d'octubre de 2017, el poder votar el seu lliure dret a decidir. El van defensar votant, i Espanya hi va enviar un fort cos policial per tal d'impedir-ho. Ara, després d'uns mesos de censura i persecució mediàtica i judicial, comença el judici amb els representants civils i polítics entre reixes i el cos policial condecorat, sota la tutela de Sa Majestat el Rei Borbó. Aquest text denuncia la poca imparcialitat del procés judicial, aprofundeix en les seves causes històriques i alerta dels desafiaments que comporta no donar-li solució.

Per Andreu Marfull Pujadas - 2 març 2019

Al febrer de 2019 ha començat el judici als representants de la veu catalana que va defensar, l'1 d'octubre de 2017, el poder votar el seu lliure dret a decidir. El van defensar votant, i Espanya hi va enviar un fort cos policial per tal d'impedir-ho. Ara, després d'uns mesos de censura i persecució mediàtica i judicial, comença el judici amb els representants civils i polítics entre reixes i el cos policial condecorat, sota la tutela de Sa Majestat el Rei Borbó. Aquest text denuncia la poca imparcialitat del procés judicial, aprofundeix en les seves causes històriques i alerta dels desafiaments que comporta no donar-li solució.

Judici contra els independentistes catalans a Madrid, Espanya. Twitter

Aquestes paraules van dirigides a l'atenció de l'ordre internacional, especialment a l'Amèrica Llatina, amb la mirada posada a Europa i els seus desafiaments històrics. L'assumpte és el judici als representants del poble català, que desitja expressar la seva lliure autodeterminació davant una Espanya que no li atorga aquest dret. El motiu d'aquesta crida és la manca d'imparcialitat del procés, l'absència d'un arbitri internacional, i el seu impacte global.

El judici s'ha iniciat el mes de febrer de 2019, i el sistema judicial espanyol actua a la vegada "com a jutge i part", defensant la unitat d'Espanya. L'aparell mediàtic estatal ha sentenciat el cas català davant l'opinió col·lectiva, abans de començar el judici, i la sentència és clara: són culpables. Paral·lelament, s'evita la difusió del judici per contenir la capacitat crítica de la comunitat espanyola i la internacional i, sobretot, per poder silenciar la veu catalana que qüestiona una sentència mediàtica i judicial preconcebuda. D'aquesta manera, es silencia, també, la veu de la gent i dels pobles que qüestionen l'ordre establert i s'organitzen per a defensar la seva lliure expressió.

Els catalans, com a resultat del rebuig d'Espanya al seu oferiment per formar part d'ella, amb l'estatus de nació, han instat els seus representants culturals, civils i polítics, a exercir el seu dret a la lliure determinació, com a poble. I es van organitzar col·lectivament per realitzar un referèndum d'autodeterminació. Volen saber com volen governar-se, després de qüestionar l'autoritat d'un estat espanyol que es nega a acceptar la singularitat nacional catalana i exerceix

instruments de dominació sobre ella. Les causes d'aquesta determinació popular són històriques. És inqüestionable l'opressió que els estats francès i espanyol han exercit sobre el territori d'influència catalana, que s'entronca amb la regió d'Occitània, de la mateixa manera que és inqüestionable l'esborrament de la seva història comuna. Occitània i el principat de Catalunya, juntament amb la resta dels regnes catalans (València i Mallorca), així com el comtat del Rosselló, la Cerdanya i el Conflent, són una entitat d'origen medieval que, resultat d'un pols polític i religiós, ha estat objecte de descrèdit, persecució i opressió. Aquest desafiament cultural ha anat acompanyat del desmantellament en aquestes terres, de l'autoritat d'Avinyó, de l'Orde de Sant Joan i del poble jueu, així com de les autoritats càtara i protestant, sota el braç catòlic inquisitorial, en les mateixes terres des de les quals es va expandir el model monàstic benedictí per tota l'Europa Occidental (Aniana, al costat de Avinyó i Montpeller), farà ja més de 1000 anys.

"Els regnes catalans han mantingut la seva autoritat nacional, institucional, jurídica, econòmica i fiscal fins a l'inici del segle XVIII. Fou llavors quan castellans i francesos, sota el projecte Borbònic, iniciaren el desmantellament de la identitat nacional catalana imposant l'absolutisme castellà."

Però, malgrat tot això, els regnes catalans han mantingut la seva autoritat nacional, institucional, jurídica, econòmica i fiscal fins a l'inici del segle XVIII. Fou llavors quan castellans i francesos, sota el projecte Borbònic, iniciaren el desmantellament de la identitat nacional catalana imposant l'absolutisme castellà. Aquest desmantellament és el resultat d'una guerra dinàstica internacional pel control d'Europa, en la qual els anglesos, els holandesos, els austríacs, els portuguesos i els poders dels Savoia acorden amb els borbons el repartiment de les seves terres i dels drets del projecte colonial. Amb el Tractat d'Utrecht, de 1713, que posa fi a aquesta guerra, es traça el destí dels catalans, que són abandonats a la sort del dret de conquesta, i el conflicte continua en una contesa desigual entre catalans i borbònics, fins que són vençuts, "en ser abandonats a Utrecht pels que els havien de defensar: Anglaterra, Holanda, Portugal, Ducat de Saboia, l'Imperi Austro-hungarès i Alemanya". Fins aquells moments, els catalans defensaven els seus privilegis i llibertats guanyats al llarg dels segles gràcies a un sistema parlamentari altament institucionalitzat, amb els drets originaris de tot poble genuí (que és el que avui tornen a reivindicar..). En el seu lloc, a tota Espanya s'havia imposat una institució intrusa sense vocació parlamentària, sota el model castellà i inquisitorial, que la historiografia oficial s'obstina a dignificar per activa i per passiva.

En conjunt, es tracta d'un episodi que Europa ha tingut tendència a descuidar, en el llarg i dolorós procés de formulació dels seus estats, i de la seva difícil convivència. En general, amb el pas del temps s'ha normalitzat un ordre polític centralista, econòmic i sociocultural, com va passar a França. Però en el cas d'Espanya aquest procés encara no s'ha acabat de materialitzar.

"Resultat de la castellanització forçada del conjunt de les nacions de la regió d'Espanya, Espanya es nega a reconèixer plenament la seva identitat plurinacional, de la mateixa manera que li passa a França"

Resultat de la castellanització forçada del conjunt de les nacions de la regió d'Espanya, que s'inicia al segle XVI, que s'accelera al segle XVIII, i s'ha mantingut fins a la pseudo-constitució espanyola del 1978, Espanya es nega a reconèixer plenament la seva identitat plurinacional, de la mateixa manera que li passa a Europa. Per raons polítiques, econòmiques, religioses i culturals, Espanya i l'ordre europeu són coautors del desmantellament de la identitat nacional catalana. Ho van ser al segle XVIII, però també al segle XX. Amb el naixement de les Nacions Unides, Europa no va reconèixer la singularitat del procés colonial castellà, i Espanya va implementar la censura i la repressió en defensa de la seva identitat castellana, a costa de la resta de nacionalitats. Catalunya i el republicanisme espanyol van quedar a mercè del govern feixista del General Franco, que va exercir una profunda repressió amb dotzenes de milers de víctimes que encara ningú ha pogut dignificar, ni jutjar. El franquisme va acabar, però la democràcia va començar amb la prohibició de jutjar al franquisme, de manera que es aquest es va mantenir en el poder. Es va imposar la Llei d'amnistia de 1977, i Europa no ho va impedir. Espanya va ajornar d'aquesta manera la seva correcta reconciliació.

Com a resultat, s'ha creat una situació anòmala en la seva convivència. Altres entitats plurinacionals, com el Regne Unit, Bèlgica o Suïssa, al llarg dels segles dinou i vint han anat aprenent a conviure, respectant-se mútuament. Espanya ha fet passos endavant cap a la seva conciliació, en l'últim quart del segle XX, però aquest procés ha estat insuficient. Va començar condicionat per l'interès d'Europa cap a obrir les seves fronteres a Espanya, sense consens, sense un debat, amb un domini del centralisme castellà, i darreramant ha iniciat un retrocés, agreujat en incorporar-se a la política partits com Ciutadans i Vox. Aquesta situació, en el cas de Catalunya, s'ha agreujat a causa de la qüestionable administració estatal dels drets històrics i culturals dels catalans, així com d'una inqüestionable fiscalització política i econòmica de Catalunya, València i Mallorca.

En aquest context, els representants civils i polítics catalans, amb el suport cultural i intel·lectual de la catalanitat, han donat suport a la voluntat del poble català. Ells són els representants d'un poble unit que defensa els seus drets

fonamentals, a qui es deuen. Tots ells volen expressar la seva opinió i mostrar la seva determinació a expressar-se com a nació, en un ordre internacional just, en què no hi hagi desigualtats imposades entre les nacions i existeixi el dret al reconeixement mutu, pel bé comú.

"Es tracta d'un desafiament a una espanyolitat castellana que no s'incorpora a la catalanitat com a part de la seva identitat, que no respecta la seva naturalesa plurinacional i exerceix la fòbia i la repressió a la resta de nacions, amb total impunitat."

No es tracta d'un desafiament a la castellanitat a Catalunya. Es tracta d'un desafiament a una espanyolitat castellana que no s'incorpora a la catalanitat com a part de la seva identitat, que no respecta la seva naturalesa plurinacional i exerceix la fòbia i la repressió a la resta de nacions, amb total impunitat. El català està prohibit a les corts d'Espanya i a l'exèrcit espanyol, i està àmpliament rebutjat en el sistema judicial d'índole estatal. Les conseqüències d'aquesta situació transcendeixen a un pols per una identitat cultural, i formen part de l'aplicació d'un dret d'ocupació històric de caràcter militar, polític i institucional, dirigit en el seu origen per la seva majestat Felip V de Borbó, en els inicis del segle XVIII, que té el seu fonament internacional en el Tractat d'Utrecht.

Davant d'aquest escenari, el poble català va participar activament del procés d'implementació del sistema democràtic i social a Espanya, iniciat des de la mort del dictador Francisco Franco i tutelat per Europa. El balanç va ser, inicialment, aparentment positiu. Però en el moment en què la catalanitat va recuperar la seva dignitat, en l'inici de la dècada dels 2000, va ser objecte de recel. Catalunya va oferir normalitzar el procés de recuperació de la seva identitat i els seus drets a Espanya, però aquesta s'hi va negar. En el seu lloc, Espanya va començar una campanya judicial contra la normalització de la catalanitat. Resultat d'això, la catalanitat es va reorganitzar decidida i pacíficament per defensar els seus drets. Va demanar exercir la seva veu, el seu dret a opinar. Però davant la reiterada negació d'Espanya i el renaixement de l'hostilitat anticatalana, va mostrar la seva autoritat i es va organitzar amb fons i recursos propis, per votar un referèndum el dia 1 d'octubre de 2017. I va votar, malgrat una lamentable repressió policial, derivada de l'absència de caràcter dialogant de l'autoritat castellana. El resultat va ser concloent. Hi ha una majoria de catalans que volen deixar de formar part d'Espanya, que és superior a la dels catalans que volen seguir formant part d'ella. La espanyolitat castellana, lluny d'obrir-se al diàleg, va optar per accentuar la repressió, imposant la censura mediàtica i atemptant contra la llibertat d'expressió, mentre iniciava un procés de judicialització sense precedents. L'ordre policial, jurídic i polític català va ser intervingut. Tots aquells que no representaven l'ordre espanyol van ser retirats dels seus càrrecs. En alguns casos, processats per la justícia espanyola, de la mateixa manera que es va iniciar l'enjudiciament a la veu cultural i periodística.

Tant el govern espanyol com el seu sistema judicial, amb el suport de sa majestat el rei i la connivència de l'exèrcit i la conferència episcopal espanyola, així com del poder econòmic instrumentalitzat en la política, amb el control gairebé absolut dels mitjans de comunicació, s'han oposat a donar veu als catalans. En el seu lloc, tots ells han creat l'imaginari d'uns líders catalans que han generat enrenou popular, i que actuen en contra de la llei, sense atendre els drets fonamentals de l'ordre internacional acordat en la Carta de les Nacions Unides. La espanyolitat castellana, que governa amb el braç militar i judicial a Espanya des de fa tres segles, ha transformat els representants catalans en els líders d'un motí, i els ha amenaçat, perseguit, jutjat i enviat a presó. A partir del mes de febrer de l'any 2019, ha iniciat un judici contra ells. Els acusa d'organització criminal, rebel·lió, sedició i malversació dels fons públics. I ningú acusa, a l'espanyolitat, d'atemptar contra el poble i la nació a qui ells representen: Catalunya.

"Europa ha demanat una solució dialogada, però Espanya demana penes de 12 a 74 anys de presó contra els representants democràtics i civils d'un poble organitzat, després d'haver creat el fals imaginari d'un lideratge populista i il·legal"

Davant l'absència d'un ordre internacional legitimat, coneixedor de la veritable història dels catalans, que defensi els drets dels pobles a la lliure determinació, Europa ha optat per demanar a Espanya una solució dialogada. En el seu lloc, però, Espanya ha decidit jutjar als que considera els líders d'una rebel·lió, organitzats com una banda criminal. Demana penes de 12 a 74 anys de presó, contra els representants democràtics i civils d'un poble organitzat, després d'haver creat el fals imaginari d'un lideratge populista i il·legal, negant tot tipus de diàleg i creant un judici a priori que ja inclou la sentència. Paral·lelament, a Espanya s'ha recuperat la veu neofeixista, i la anticatalanitat s'ha agreujat, així com la del propi sistema democràtic. S'ha revifat el desmantellament dels pocs drets culturals i lingüístics de la catalanitat a Catalunya, tal com s'ha accelerat en les últimes dues dècades a Mallorca i València. El pols cultural és ara judicial, faltant a la veritat històrica i als drets fonamentals de tots els pobles.

La causa catalana no és només una legítima causa social, cultural i nacional. És també una causa europea, per un ordre internacional més just i equitatiu. Però és, de fet, una causa global, en un punt crític de la història de la humanitat en què la democràcia es posa en dubte, també a Europa.

Europa ha aconseguit sobreposar-se a la seva pròpia competència interna, liderant al segle vint-iu les veus de la democràcia, l'equitat social i la sostenibilitat ambiental, en un procés en el qual també han participat, activament, els catalans. En aquest procés, però, Europa ha sacrificat diverses cultures, internes i externes al seu àmbit continental. En aquest sentit, atendre l'assumpte català és una qüestió pendent. Catalunya és la nació històrica europea amb més vigor sense ser reconeguda com a tal. L'Espanya castellana és responsable d'això, però també ho és l'ordre internacional europeu.

"Donar veu als catalans no és un delicte, el delicte és enjudiciar la catalanitat i concedir la impunitat a Espanya sense atendre a la responsabilitat col·lectiva dels pobles del món, la convivència es fonamenta en el lliure reconeixement mutu"

En el cas que Europa permeti donar continuïtat al judici contra la causa catalana, serà un pas a enrere que tindrà conseqüències en la consciència col·lectiva. Donar veu als catalans, en una Unió Europea democràtica, econòmica i social, no és un delicte. El delicte és enjudiciar la catalanitat i concedir la impunitat a Espanya sense atendre a la responsabilitat col·lectiva dels pobles del món, la convivència es fonamenta en el lliure reconeixement mutu.

Per damunt de tot, hi ha el dret dels pobles a tenir representants polítics i civils, sense l'autoritat del qui ofega la veu de la llibertat, de la democràcia i dels drets socials. Permetre aquest judici i la condemna o repressió a la catalanitat, en el si de la Unió Europea, tindrà conseqüències pel seu caràcter antisocial. Però, sobretot, tindrà conseqüències pel fet de ser una seriosa amenaça per als que representen a la democràcia i la llibertat necessàries per a una confederació global dels pobles. Sense aquesta confederació global, en la que tots els pobles tinguin veu a través dels seus representants, no serà possible garantir la pau universal ni afrontar els reptes econòmics, socials i ecològics que la humanitat ha d'atendre.

(*) Andreu Marfull Pujadas, Professor en Planificació i Geografia Urbana a la Universitat Autònoma de Ciudad Juárez, Mèxic.